

ИЗВЪНЬ РДЯ.

(Народна приказка — за дъца и юноши).

Дъдо Господъ си почивалъ подъ дебела сънка въ голѣмата Едемска градина, на която вратитѣ пазѣлъ ангелъ съ огненъ мечъ въ рѣцѣ.

Тамъ било всичко тихо, хубаво! . . .

Но широкото свѣтозарно лице на дъда Господа било нажалено; размишлявалъ той, какъ проклетиятъ Сатана прѣльстилъ Ева и Адама, та съгрѣшили.

Домилѣло Господу за неговите възлюбени чеда и отишель да ги посѣти.

Отъ тѣмни зори Адамъ бѣ оралъ на нивата. Земята била корава като камъкъ: отдавна дъждъ не било валѣло. Ако и пладне да било вече минало, той не билъ още ялъ. Погрознѣлъ и почернѣлъ, изморенъ и вирь-вода, той поправялъ съ кремъковъ ножъ малкото си счупено орало.

Шомъ отдалечъ зѣрналъ дъда Господа, Адамъ се прѣмного възрадвалъ, па припналъ та го посрещналь и му цѣлуналь рѣка.

Заговориъ дъдо Господъ за едно, за друго, питалъ какъ е съ здравето Ева, какъ се поминуватъ.

Адамъ, умѣлчанъ, не смѣялъ да погледне дъда Господа въ очи: голѣмъ грѣхъ били извѣришили . . .

— А бре, Адаме, подзель най-сетнѣ дъдо Господъ: казватъ че имашъ много челядъ. Да тие живи! Утрѣ ще дойда у васъ да я видя и благословя и да дамъ на всѣко дѣте късметъ, съ който да се поминува.

И дъдо Господъ си отминалъ.

Дѣлго врѣме Адамъ гледалъ нажалено слѣдъ величествената Господева фигура, додѣ тя се изгубила задъ стройнитѣ райски дѣр-

вета, сетнѣ припналъ въ кѫщи и съобщилъ на Ева радостната вѣсть.

Дѣлго врѣме и двамата се съвѣтвали.

Адамовата колиба била до едно бистро поточе, изградена отъ пржти, покрита съ мѣхъ и папрать и съ нѣколко стаички.

Рано сутринъ Ева станала, измела кѫщата и двора и почнала да мие, реши и изпрѣмѣня дѣчурлигата. Ама на-ли били повечко, па и немирнички, тя се позабавила. Адамъ пѣкъ подклаждаль пещта, въ която се пекла питка хлѣбъ.

По едно врѣме на полянката се задалъ, вървѣщъ полека, едъръ, високъ, бѣлобрадъ старецъ, съ високо чело и съ патерица въ рѣка.

Товъ билъ дъдо Господъ.

Ева се смяяла! Затюхкала се, че дъдо Господъ ще свари дѣцата й ненуждени. Тя казала на изпрѣмѣненитѣ:

— Дѣца, ха по-скоро влѣзте въ тази стая.

Дѣцата се размѣрдали. Прѣмѣненитѣ влѣзли въ стаята, а другитѣ, рошави и нечиести, Ева наблѣскала въ вижлярицата. Тѣ се налѣшили по пролукитѣ да гледатъ, че ще става навѣнъ.

Дѣдо Господъ бутналь плетената отъ пржти вратня и влѣзълъ въ двора.

Адамъ и Ева припнали, та го посрещнали, поклонили му се до земи, цѣлунали му рѣка и го вѣвели въ уредената стая.

Дѣда Господа гостили съ медъ и млѣко и съ прѣсна питка.

Той пѣкъ питалъ за много работи Адама и Ева, които, скрѣстили рѣцѣ, се били умѣдили право до стѣната и едвамъ смѣели да погледнатъ Господевото свѣтозарно лице. Ева се не стѣрпѣла и взела да се извинява, че не могла по-скоро да втаса.